

WINTERBAAI

MATS WAHL

WINTERBAAI

Vertaling
Griet van Raemdonck

1

Broeders & Zusters, kennen jullie de Winterbaai? Kennen jullie de golven en het water tussen Aspudden en Bromma? Kennen jullie de rollers, Broeders & Zusters? Kennen jullie de golfslag op het strand, het ritselen van het strandgrind, de wind in het riet, een klapperend zeil op een zomerdag? Broeders & Zusters, hebben jullie Essingen gezien, hebben jullie de boogbrug over het water gezien, hebben jullie Björnholm en Kårsö gezien, hebben jullie de zeilboten gezien die met bolle zeilen uit de richting van Bromma komen? O mijn Broeders, o mijn Zusters! Er is veel dat jullie niet kennen, er is veel dat jullie nooit gezien hebben!

‘Ben je in jezelf aan het praten?’ vraagt Sluggo en hij peutert in zijn ene neusgat.

Maar ik antwoord niet, want ik hou de boot in het oog die met volle zeilen onze klip aan Winterbaai nadert.

‘Je moet dat niet doen’, zegt Sluggo. ‘Ik heb iemand gekend die voortdurend tegen zichzelf liep te kletsen. Hij werd op een zebrapad omvergereden door een ijscowagen omdat hij in zichzelf praatte in plaats van op te letten.’

Sluggo houdt zijn wijsvinger op en bestudeert een gigantisch stuk opgedroogd snot. Met een trekje van wellustige afschuw rond zijn mond knipt hij het weg in de richting van de zeilboot.

‘Hoewel, als je acteur wilt worden, is het misschien niet erg’, vervolgt hij en hij begint weer in zijn neus te pulken. ‘Misschien leren

jullie daar op school wel hoe je tegelijk in jezelf praat en over een zebrapad loopt?’

De zeilboot is nu dicht bij de wal. Hij is ongeveer twaalf meter lang en heeft een reusachtig, verchromd stuurwiel.

De man aan het stuurwiel is gekleed in een witte short die tot vlak boven de knieën reikt, een donkerblauwe trui met korte mouwen, een zonnebril en een krijtwitte zonneklep. Hij ziet er bruingebrand en chic uit. Ook al staat hij wel vijftewintig meter ver, toch kun je zijn aftershave ruiken, of beeld je jezelf tenminste in dat je dat kunt. Zo chic ziet hij eruit.

Naast hem in de kuip zitten drie meiden, alle drie ongeveer mijn leeftijd, alle drie met minuscule bikinibroekjes en topless.

Sluggo is gestopt met in zijn neus te pulken en bekijkt de meiden.

‘Kom bij ons!’ roep ik als de boot overstag gaat. De zeilen klappen even voor de boot weer vaart krijgt. Een van de meisjes ziet ons en wuift.

‘Kom hierheen!’ roep ik haar na. De man met zijn short en zonneklep geeft geen krimp. Twee meisjes draaien ieder aan een schootlier, zo hard ze kunnen.

‘Het ruikt naar kut!’ brult Sluggo en hij staat op.

De boot verdwijnt in de richting van Bromma.

‘Waarom wonen alle mooie meiden aan de andere kant?’ vraagt Sluggo en hij gaat op de klip zitten.

‘Omdat ze rijk zijn’, zeg ik. ‘Zij hebben biefstuk als ontbijt, ze eten nooit aardappelvlokken en hebben de hele winter lang tomaten en aardbeien.’

‘Hadden we maar een boot,’ zegt Sluggo, ‘dan konden we naar de overkant varen. Dan moesten we hier niet zitten smelten in de hitte.’

‘Kijk daar’, zegt hij dan en hij wijst met zijn snotvinger over het water. ‘Daar komt je knappe zus.’

En het klopt wat hij zegt, want daar in het water kun je een

strokleurig hoofd zien, een rechte neus, een brede mond en een stukje bruingebrande schouder.

‘Je zus is een lekker stuk’, zegt Sluggo en hij begint weer in zijn andere neusgat te peuteren.

‘Ze houdt niet van mensen die hun hersenpan stukje bij beetje uitgraven’, zeg ik en ik sta weer op.

‘We zouden een boot moeten hebben’, zegt Sluggo opnieuw en hij wuift met zijn gedroogd snot naar Lena, mijn zus.

Het stuk gedroogd snot is zo groot dat je het in bruin papier zou kunnen inpakken, het op het centraal station neerleggen en het in een miljoen stukken laten schieten door de bomrobot van de Stockholmse politie.

‘Ik wil een boot!’ brult Sluggo tegen een windsurfer aan de andere kant.

De surfer wordt bang en verdwijnt in zijn wespachtige surfpak naar Essingen.

Lena is ondertussen tot bij ons geraakt, zet haar voeten tegen de klip en grijpt met haar handen naar spleten en barsten. Net zoals de eerste mens komt ze met dansende borsten en zwaaiend haar uit het water van de Mälaren.

‘Wat heb je ver gezwommen’, zegt Sluggo.

Lena trekt haar haar naar voren over haar linkerschouder en wringt het uit.

‘Vind je?’

‘Veel te ver in zo’n hitte. Dat je het uithoudt!’

Lena lacht.

‘Het is zo heet omdat je hier op de rotsen zit. In het water is het veel koeler. Het is niet warmer dan negentien graden, misschien twintig.’

‘Ik zwem niet graag’, zegt Sluggo. ‘Ken jij niemand die een boot heeft?’

Ze klimt in haar rode rok en met een kam zo groot als een hark

bewerkt ze haar haar. Ze werpt haar haar in haar nek en het water spat op Sluggo.

‘Godverdomme’, vloekt hij en hij schudt zich.

‘Ga je naar huis?’ vraagt ik mijn knapste zus en mijn beste kameraad.

‘Ja’, zegt ze.

‘Doe de groeten aan Shithead.’

‘Is er iets bijzonders?’

‘Zeg hem dat hij mag rotten in de hitte.’

Lena zucht en trekt een trui over haar hoofd, doet een paar sandalen aan en droogt haar gezicht af.

‘Willen jullie de handdoek hebben?’

‘Laat hem maar hier’, zeg ik.

Ze werpt hem over me heen en lacht.

‘Tot ziens. Doe grootmoeder de groeten.’

‘Tuurlijk’, zeg ik. ‘Vergeet de school niet, maandag.’

Ze lacht naar mij en fronst haar mooie voorhoofd.

‘Ben je er zeker van dat je niemand kent die een boot heeft?’ zeurt Sluggo.

‘Tot ziens!’ wuift Lena. Ze neemt haar tas van gevlochten bast en stapt over de klippen heen.

Sluggo staart haar na zoals hij alles nastaat wat met poppen speelde als kind.

‘Verdomd knap’, zegt hij en hij zucht.

Dan propt hij een vinger in zijn neusgat en gaat verder op zoek naar gedroogd snot in de buurt van zijn voorhoofdsbeen.

Een nog grotere zeilboot komt recht op ons af. Die moet ruim vijftien meter lang zijn. Twee oude mannen broeden in de kuip. Ze hebben shorts en witte petten met grote merktekens erop. Ze zijn bruingebrand na een zomer met meer zon dan iemand zich kan herinneren. De zeilboot gaat vlak voor ons overstag en zet zijn weg

naar de overkant verder.

‘Wat kost zo’n boot?’ vraagt Sluggo.

‘Twee miljoen.’

‘Hoe kunnen die zich zoiets permitteren?’

‘Ze zijn gewiekst.’

‘Zijn wij dat dan niet?’

‘Gewiekst?’

‘Ja.’

‘We kunnen het misschien worden.’

Sluggo kijkt naar zijn grote handen.

‘Denk je dat het gewiekst is om charcutier te worden?’

‘Enorm gewiekst’, zeg ik. ‘Er is veel geld in vlees en worst.’

‘Zwarte varkens en zwarte worsten. Denk je dat we rijk worden en zoiets krijgen?’

Hij wijst naar de zeilboot.

‘Zeker weten!’ zeg ik.

‘Jij bent gewiekster’, zegt hij. ‘Jij wordt acteur. Ik hoorde van een meisje dat honderdvijftigduizend per dag verdiende door nieuwe kleren aan te trekken en zich te laten fotograferen.’

‘Dat is geen actrice, maar een model. Een acteur speelt theater of maakt een film. Een acteur verkleedt zich niet in geleende kleren.’

‘Dus een acteur heeft zijn eigen kleren?’

‘Nee, maar een model en een acteur, dat is niet hetzelfde. Een model is een kapstok. Een acteur is helemaal anders.’

‘Hoe dan?’

Je kon aan zijn stem horen dat hij het echt wilde weten.

‘Anders! Het is zoiets als het verschil tussen ons en een kerel in zo’n zeilboot.’

Hij kijkt me aan en in zijn ogen zie ik dat hij mij niet begrijpt.

‘Snap je?’

‘Tuurlijk’, zegt hij. ‘Tuurlijk snap ik het.’

Wahl, Mats
WINTERBAAI

Titel oorspronkelijke uitgave: Vinterviken
© Bokförlaget Opal AB, Bromma
Eerste originele uitgave: 1993 / herziene editie: 2021

Nederlandse uitgave:
Eerste editie: © 1998 Infodok / Standaard Uitgeverij nv
Herziene editie: © 2021 Infodok / Standaard Uitgeverij nv
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen
Gemaakt onder licentie van Davidsfonds.
'Infodok' is het geregistreerde merk van Davidsfonds vzw.
www.standaarduitgeverij.be/infodok

Vormgeving: Smets & Ruppel
Omslagfoto: © Netflix 2021. Used with permission.
Vertaling: Griet van Raemdonck

D/2021/0034/349
ISBN 978 90 02 27467 1
NUR 285

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd - op enige manier -
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.